

Гуфторҳои

Мансури Ҳошими Хуросонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахулоқ таъоло

Коди гуфтор: 28

Ақойид

Шинохти халифаи Худованд дар замин

Шуъуни Мансур ва даъвати ӯ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Гуфторе аз он ҳазрат дар баёни инки бо ботил мудоро намекунад ва дар баробари залолат сокет наменишинад, ҳар чанд ҳамаи мардум аз атрофи ӯ пароканда шаванд.

Ҳазрати Мансури Ҳошими Хуросонӣ дар васфи мароми хеш хитоб ба гурӯҳе аз асҳобаш фармуд:

<<Ман бо додгарӣ ҳамзодам ва то будаам бо китоб ва суннат будаам; На пеш афтодам ва на во мондам ва на тардид кардам. Ҳон! Ба Худо савганд ки агар ҳамаи мардумон аз ман бибуранд то ҷойе ки дар зери ин хинги гардун аҳаде бо ман намонад, ҳароина тардид надорам ки ман яке бар хидоятм ва онҳо ҳама дар залолатанд. Ошно бошед! Ман аз мардуме ҳастам ки сарзаниши будандешӣ онҳоро аз роҳи Худо боз надорад ва аз маломати маломатгаре намеҳаросанд; Гуфторашон гуфтори ростон ва кирдорашон кирдори дурустон аст; Онон ки то ҳастанд раҳнамои гумгаштагонанд ва дар зинда кардани китоби Худованд ва суннати Паёмбараш мекӯшанд; На такаббур меварзанд ва на бартарӣ мечӯянд; На зиёдат меҳаҳанд ва на ба хиёнат мепардозанд; На ҳаққро во мегузоранд ва на ба ботил мегароянд; Онон ки ҳеҷ гоҳ хотир ба палидӣ намеолоянд; На чарбзабонии чоплюс ононро мефиребад ва на буридани мардум ононро метарсонад; Дилхошон пайваста дар маҳалли аъло ба парвоз аст ва лабхошон ҳамвора ба қавли аҳсан боз. Ҳон! Барои чизе ки дар гавари лаҳзаҳост, шитоб накунад; Чароки ҷӯча то пар дар наёвардааст наметаррад ва собиқа то барқ назадааст намеғуррад>>!

Шарҳи гуфтор:

Муроди он ҳазрат аз ин гуфтори фасеҳ ва балиғ ки мероси Оли Иброҳим ва ҳасисаи Ҳошимиён аст он аст ки бо ботил мудоро намекунад ва дар баробари залолат сокет наменишинад, ҳар чанд ҳамаи мардум аз атрофи ӯ пароканда шаванд; Чароки ӯ бар хилофи дигарон, ба дунболи ҷамъ кардани мардум ба гирди худ нест, балки ба дунболи ҷамъ кардани мардум

ба гирди Маҳдӣ аст ва бо ин васф, ба дурӯғ ва тамаллуқ ва муҳоҷина олуида намешавад ва ба касе боч намедиҳад ва аз касе ришва намеситонад; Ҳамчунонки муродаш аз ин сухани амиқ ва масали ҳақимонаи бадеъ: <<Ҳон! Барои чизе ки дар гавари лаҳзаҳост, шитоб накунад; Чароки ҷӯча то пар дар наёвардааст наменаррад ва соиъка то барқ назадааст наменуррад>>, он аст ки ҳар чанд ӯ аҳли мудоро бо ботил ва сукут дар баробари залолат нест, вале наметавонад пеш аз фароҳам шудани имконот ва муқаддамоти лозим, бар зидди ботил ва залолат қиём наояд ва бо ин васф, таваққуи аҷулони ёрон ва пайравонаш аз ӯ барои қиём дуруст нест, балки бояд сабр кунанд то заминаи ин кор фароҳам шавад.

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Исломи
ошино шавед.

